

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/2 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/2 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/2 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-oară 6 cr. a treia-oară 5 cr., și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Poplăcii Nr. 15.

Telefon Nr. 14.

Se prenumără și la poste și la librării.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscrise nu se înapoiază.

Nimeri singuratici à 5 cr. se vând la „Tipografia”, soc. pe acțiuni.

La paradă.

(m.) Este cunoscut că nația maghiară e mare iubitoare de parade. Aleșilor ei le place să se îmbrace „țifraș”, în nădrăgi strimți, cu șinore pe ei și să-și puie pe cap „calpag” cu pene lungi de vultur, ca astfel unde se arată, să fie obiectul admirației tuturor. În privința aceasta nu se pot pot plânge, că nu și-au ajuns scopul, mai cu seamă când au apărut între străini, căci de obicei omul privește mirat la ceea-ce este străniu și bizar...

Să vede însă că numai cu atâtă nu se îndestulec. S'a observat, că decăto-ri se fac sərbări și manifestații mari, la cari e de față curtea și iau parte și reprezentanți de-ai altor națiuni, cavalerii cu nădrăgi strimți nu se mulțumesc să ia loc cinstit în șirul celorlalți reprezentanți și alături cu ei, ci vreau să fie întotdeauna cei dintâi, mai pe sus de toți, ear' ceialaltii reprezentanți se rămăie în coadă.

Această curioasă manie este a se reduce cu deosebire la două împrejurări: la lăudăroșie și încrederea de sine prea mare. În istoria Ungariei, așa cum e scrisă ungurește, ei singuri sunt preamăriți. Huniadeștii, Zríneștii și alți mulți bărbați mari și eroi din trecut au fost toți neaoși Maghiari! Prin ziare cetim zilnic, că Maghiarii sunt un popor ales, cu cari abia pot sta alături Englezii și Franzezii! Aceste lăudăroșii, cari se propagă ca adevăruri în școala dela sate, la universitate și în viața publică, îi fac pe Maghiari semeți și încrezuți din cale afară, mai cu seamă văzându-se ajunși, în urma slăbiciunii și neînțelegerii naționalităților, ei singuri stăpâni în țeară, cu putere nefermărită și necontrolabilă.

Astfel apoi s'a întâmplat, că în timpul din urmă de câte ori s'au dat sərbări și manifestații, la cari Maghiarii au venit în atingere cu alte popoare, s'au produs scene turbulente și scandale, ear' după aceea interpeleții în dietă și articole vehemente în ziare, despre prestigiul vătămăat al nației și al statului maghiar.

În Zagreb, când cu visita M. Sale. s'a ars steagul unguresc, de sigur, că nu din cauza purtării modeste a Maghiarilor.

La Orșova știm cum s'au purtat Maghiarii la sosirea regelui Carol și,

cu toate că în București la visita Monarchului nostru s'au arborat stindarde ungurești, Maghiarii ei de cătră pădure, nemulțumiți și gălăgioși. Ar fi așteptat, ca ei singuri să fie tămaiați și Măiestatea Sa primit numai ca Regele Maghiarilor.

Acum urmează un cas tot așa de nostim, casul dela Pojon.

Să face o solemnitate mare și frumoasă la desvélirea statuei împăreșei glorioase Maria Teresia. Monarchul ia parte la sərbare, încungiurat de 30 archiduci și prinți din familia domnitoare. Între delegațiuni, cari erau să se prezente Monarchului, a fost însoțită și delegațiunea corpurilor legiuitoare. Și cu toate că delegațiunea a fost în Pojon, ea nu s'a prezentat. Se zice, că din cauză că ar fi fost să fie primită numai în al treilea rând: întâiu armata, apoi clerul catolic și numai în urmă delegația corpurilor legiuitoare.

Din acest incident s'a iscat mare ceartă între patrioți. Opoziția dă din mâni și din picioare, interpelează în dietă, atacă în ziare. Bánffy și Szilágyi răspund în doi peri și după signalul dat de ei ziazele agreeate guvernului încep a turna apă rece pe capetele inferbentate.

Sântem dedați cu astfel de scenarii ridicule din viața publică maghiară.

Nu este acesta cel dintâiu cas de asemenea natură și probabil, că nu va fi nici cel din urmă.

Din potopul de recriminări și învinui reciprocă dintre opoziție și guvern ese la iveală partea ridiculă a chestiei. „Magyarország” are informații, că mai mulți deputați tineri și-au făcut costume naționale de gală și, se bucurau înainte, cum își vor face în acest costum pompos reverențele înaintea regelui.

Și — după-cum spune „M-g” — au și îmbrăcat costumul, dar' reverența a rămas spre marea lor surprindere.

Se înțelege, că „M-g” susține, că acestia au fost deputați guvernamentali, dar' e sigur, că vor fi fost și din opoziție.

Adecă durerea patriotică este, că deputații n'au putut para.

Un alt ziar „Pesti Hirlap” acuzând opoziția, că se folosește de apucături, ca să facă lucru mare din nimica, zice:

„Coroana n'a fost vătămăat, autoritatea parlamentului n'a suferit și țeara nu s'a pră-

pădit. Numai o zi de lucru s'a prădat eară din an, cu un proces de canapea, fără logică și care de loc nu e folositor, de cumva nu va fi păgubitor”.

Noi întrebăm însă, câte zile de muncă nu prădează guvernul nostru pentru lucruri de nimica, isvorite din orgoliu van și sumeție prea mare?

Răspunsul ne arată tragicul comediei!

Sibiu, 21 Maiu n.

Archiducele Otto. În sedința dieței din 19 l. c., presidentul Szilágyi a făcut cunoscut, că el, dimpreună cu presidentul casei magnatilor Toth, își vor face reverențele Alteței Sale archiducelui Otto, care se află pe timp mai îndelungat în Pesta, dimpreună cu soția sa, archiducesa Maria Josefa.

Această enunțatie „presidială” a făcut mare senzație în cercurile politice. Unii deputați guvernamentali susțin, că această reverență e un simplu act de curtoisie față de prințul, care acum pentru întâia dată rămâne timp mai îndelungat în Budapesta. Părerea cea mai lătită însă e, că lucrul stă în legătură cu regularea ordinii de succesiune la tron.

Se svonește de altcum, că în privința aceasta se va face interpeleție în dietă.

Alegerile în Croația. Până alaltăieri a fost cunoscut rezultatul alegerii în 36 din 40 de cercuri, în cari s'au terminat alegerile. Au fost aleși în 28 de cercuri deputați de partidă națională (guvernamentali) în 8 cercuri opoziția unită, ear' în 1 cerc va fi balotajul.

Căderea lui Veronov-Dascov.

Veronov-Dascov Ivanovici, ministrul curții și ministrul de finanțe al casei domnitoare rusești, a fost absolvat dela postul său și înlocuit cu baronul Frederiks. Veronov-Dascov a ocupat postul de ministru al curții Țarului dela 1881 și s'a bucurat cu deosebire de favorurile Țarului Alexandru III. Ex-ministrul e născut la 1837 în Moscova și a fost în totdeauna mare moscovit și șovinist rus. El crede, că Europa apuseană este o primejdie pentru independența națională a Rusiei. Cu deosebire e mare dușman al Germaniei și al Germanilor din Rusia.

Se crede, că aceasta din urmă e cauza căderii lui Veronov-Dascov. Țarul actual are sentimente mai prietenești față de Germani, de cum avea părintele său, Alexandru III. și de aceea a depărtat dela curte pe ministrul, cu care nu se putea uni în păreri.

Comitetul „Concordiei” din Cernaui. În lista membrilor nou alesului comitet al societății politice „Concordia” am omis a publica numele dlui D. Socoleanu, ales și d-sa în adunarea generală a acestei societăți. Suplinim această omisiune.

3/15 Maiu.

— Sərbarea zilei. —

In Iolânzel.

— Raport special. —

— 16 Maiu n.

Era în seara de 14 Maiu, când din mulțimea de popor adunat la locul ridicat de-asupra comunei Iolânzel se auzi fermecător cântecul „Veacuri triste n'umecase peste capu-mi au trecut”, executat de coriști țărani. S'au mai cântat și alte cântări naționale, cari oarecum prevesteau însemnătatea zilei de mână.

În zori de zi, la 3/15 Maiu se vedea mulțime de popor din giur în haine de sərbătoare, venit să asiste la sərbarea măreață, la petrecerea aceea populară, care numai dulci amintiri ne-a lăsat.

Deși timpul nefavorabil a reținut pe mulți dela participare, totuși numărul celor prezenți se poate socoti la 2000.

La 9 ore a. m. s'a început în biserică locală serviciul divin pentru martirii anului 1848. Serviciul a fost celebrat de preotul Romul S. Orbean. Cântările bisericesti le-au executat coriști țărani cu multă precisiune.

După serviciul divin s'a început petrecerea populară. Și cât de frumos jucau brașii nostri țărani și sprintenele Românețe jocurile naționale. Destoinicia jocului lor și ordinea petrecerii au pus în uimire chiar și pe străini.

La 2 ore d. a. s'a început sedința generală a despărțământului XXV. al „Astrei”, cercul M-Ludoș. Despre aceasta voi raporta separat.

După sedință s'a început petrecerea inteligentilor de o parte și a poporului de altă

parte. Cunoscută musică a lui Laia din Bla cânta de se tot joci. Deodată 17 falcici căluseri apărură pe locul de joc și cu o destoinicie de admirat jucară jocurile noastre naționale „Călușerul” și „Bătuta”.

Eată numele acestor bravi călșeri: Alexandru Macaria, vătavul, Filon Murășan, Teodor Ciuca, Simion Murășan, Ioan Dobra, Nicon Murășan, Constantin Oltean, Alexă Voda, Vasiliu Gurgian, Iosif Siopterian și Alexă Boeriu.

Urmând banchetul, s'au ținut mai multe vorbiri.

Între acestea amintesc pe al dlui Vasiliu Buciu, care între multe altele a ridicat păharul și în onoarea protopretorului Felföldi Béla și a pretorului Szava Mihályi, cari acum de 3 ani iau regulat parte la această sərbătoare românească și cu drag își petrec între noi. Dl Ioan Boeriu, preotul Lechinței-de-Murăș vorbi cu asprime contra funcționarilor șovinisti și-și ridică păharul pentru concordia tuturor naționalităților din țeară, cari aviseastunt între olăță.

Dl Romul S. Orbean, preotul Iolânzelului, toastă pentru femeile române.

După acestea președintele mesei, dl Vasiliu Suciu, mai vorbi în onoarea tuturor oaspeților, îndeosebi a familiilor prezente. Dintre acestea „mi-am putut nota pe următoarele: Alexandru Precup (Sieuș), Desbordes (Căpușul-de-Câmpie), Ioan Boeriu (Lechința), Rösler (Lechința), Zöldi (Căpuș), Cormos (Greneniș), Iuliu László, Lorincz (Căpuș), Cornel Catona (Dateș), V. Vlăssa (Budiu), M. Ciendi (Socol), Petri (Icland), Igna (Ciud), Petruța (Velcher), Al. Voda (Vaideiei), Oprea (Somoștelnic) etc.

Petrecerea a durat până în zori de zi, când încă odată întruniți la masa ospitală a doamnei Amalia Orbean, ne-am despărțit cu cele mai plăcute suveniruri dela sərbarea zilei mărețe de 3/15 Maiu. Horița.

In Graz.

Brava noastră tinerime din Graz a sərbat deosebit de frumos ziua de 3/15 Maiu. Au asistat la această fesivitate reprezentanți ai tinerimii universitare slave, Croați, Sërbi, Cehi și Sloveni; asemenea doi delegați ai tinerimii noastre din Viena și Leoben. „Raport detaliat despre sərbare vom da mâine.

FOIȚA „TRIBUNEI”.

Noroc și — pacoste.

— Amintiri. —

Nu știu ce-aveam atunci; destul că mă simțeam neliniștit și indispus, ca în fața unei mari primejdii — necunoscute. Ziua aceea nu fusese o clipă, în care să n'am noroc. Și ce noroc, orb nu altceva! Ear' asta mă neliniștea, mă supăra chiar. Mă știam eu om din fire fără noroc, uitat în voia lumii de acest necunoscut satrap al muritorilor, și acum deodată, eac'asa netam-nessam, norocul, bată-l puștia, mă îndrăgise foc și pară. Nu voea să mă mai părăsească barem o clipă. Ba, în intimitatea sa nesfârșită, îndrăgnea a mi-se amesteca până și în cele mai mici daraveri personale. Cu un cuvânt mă omora cu dragostea.

Dimineța, cum mă scula, hop, un „noroc”, mă aștepta deja pe masă. Era o scrisoare dela un bun prieten, care nu-mi mai scrisese d'un veac și la care țineam, slăbiciune mare. Îmi scria, că după miserii și pribegiri seculare de câte-va luni, ajunsesse în sfârșit la începutul unui traiu mai de dai doamne, în un bun post de inginer. Zicea, că peste câte-va zile va veni să mă vadă, ca să mă grijim de cele duioase amintiri și cu câți-va prietini, get-beget, să-i tragem o pomeană, de să-șemnească toată lumea la cheful nostru.

Abia eșit pe stradă, — alt „noroc” mă întâmpină, și încă — în persoană. Un alt prieten, medic, venea tocmai la mine, să mă invite la cină, o cină mare și națională „în familie”, căci era înșurat de curând cu

un bobocel de copilă, să o tot admir. Era prin cele mai critice zile ale lumii, 29, de priceput deci, ce mare noroc pe mine învitate la cină, când buzunarele deja de mult dăseră în ofiță.

Voios și senin o luai grăbit spre universitate. Aveam să fac niște colloqui de semestru, dela cari atârna încasarea delicioasei rate de stipendiu. În pragul universității mă întâlnesc cu profesorul de istorie. Era vesel și el, ca și mine. Bag seama, îl surprinseseră și pe el nescăi „noroc”. Îi spui, ce vreau, mă primește afabil și urcăm scările. În clasă erau numai câți-va colegi. Profesorul mă ia întâiu pe mine la rând. Îmi pune câte-va întrebări telegrafice, răspund tot așa și scap cu notă excelentă. „Ce noroc!” — zice cu oare care pismă colegii, dorindu-se în situația mea.

Trec încurajat și sperător, într'altă sală, să mai fac un colloqui.

Prezenți o mulțime de studenți. Profesorul, un bătrân pe cât de bun, pe atât de nervos, ne ia repede în revistă, pe toți, cu câte o întrebare două, respinge din când în când pe câte unul, mai „tăcut”, ear' celorlalți, cari bine-rău, dar tot ne mai țineam, ne dă nota că am colloquat.

Ear' „noroc”!

Mai aveam două colloqui și rata de stipendiu era salvată. Cum, cum nu, destul că norocul mă însoți și aici, așa că după mici peripeții și și mai mici temeri, scăpai și de aici, cu indexul împodobit — la la bon-hear.

Așadar „noroc” și earăși „noroc”...

Bree! Ce să însemne asta, mă nedumeriam și mă chinuam eu fără să-mi știu da vr'un răspuns. Și povestea inelului lui Polycrates îmi venia amenințătoare a mințe, și mă neliniștea...

Nici bine n'ajunsei în coridoarele universității și top — îmi sare înainte un nou „noroc”. Un amic (și de inimă și de — principii) îmi aduce veselica veste, că sedința noastră de după amiază, în care eram să fim luat la refec, cu puține șanse de-a scăpa de neplăcutul „vot de blam”, pentru că cutezasem, — eu un simplu embrion! — a despecta „opinile valoroase” ale unui probat veteran (de semestru!) — sedința asta, îmi spune prietenul, s'a amnat „pe timp nedeterminat”. Președintele nostru, un bun prieten al meu, înțelese anume situația și folosindu-se de niște bine inventate „cauze neprevăzute”, amânase sedința, căci erau serioase temeri pentru noi de a cădea cu glorie, într'at câ mulți aderenți de-ai noștri se duseseră acasă, de vacanțe, și astfel opoziția, vre-o 10 veterani, avea șanse de a nu birui...

Trecuse deja de amiază, asta mi-o spunea cu siguranță stomachul — ceasul era la „reparat”! — și eu eșiam tocmai pe poarta universității, când cu o față radioasă îmi vine în cale un prieten creditor, strigându-mi estasiat: „Ai bani!”

La dracu! — răspund eu, adecă și asta! — era deja prea mult. „Norocul” asta argintiu puneu vîrf fetelei serii de „noroc” și totodată neliniște mele cobitoare a rău...

N'am fost nici când superstițios, nici fatalist, dar' coincidența asta năprasnică și neașteptată, potopul asta de noroc mă sguđuise din țîțoi; departe de a mă surprinde veselindu-mă, mă pusese pe gânduri...

Ce mă aștepta oare în nepătrunsul viitor apropiat?...

Prietenul meu rămăsese foarte surprins de supărarea mea inexplicabilă, de vreme-ce el se aștepta la o evasivă explozie de bucurie din parte-mi. Cercă deci să mă știri-

cească și rîse cu haz, când îi lămurii ce simțeam. — Hailti, gată cu fleacurile, îmi zise, și vino să luăm banii și să vedem ce mai vește poveste pe la birtașul nostru...

Ne-am dus, am ridicat ispititoare sumă și am plecat spre „singura noastră mângâiere”.

Ajunși la țintă, ne-am adăpostit cu dor sub umbra spumoaselor crigle de bere... În curând ni-s'au mai alăturat câți-va prieteni, asemenea cu bani „noi”.

După ce am luat ceva „măncare fudule”, ne-am pus cu sete pe „beutura de ce e”. Și unde nu am început o veselie, de-ți părea cel puțin ospăț, dacă nu mare banchet festiv. Glumele și glosele curgeau ploaie, beutura nu mai puțin. Eu îmi cam uitasem de neliniștea mea și țineam pas și glas cu prietenii. Dar' lucrul naibii! Dela o vreme observ, că afuritul de noroc nu mă părăsea, nici aici. Eu aveam mai mare „noroc” și la glume, și la spume, și la privirile dulci ale „domnișoarei”, care ne servia...

Să făcuse seară. Eu părăsii pe prieteni și plecai la cină „noroc”. Aici același „noroc” de veselie și de traiu bun, același „noroc” în glume.

Noaptea târziu o luai spre casă. Cât fusesem la prietenul cu bobocelul de nevastă îmi uitasem neliniștea în fundul păharelor cu vin aurii și dulceaș, în intimitatea prietenului și în amabilitatea soției lui... Ajuns însă pe drum, povoiul de neliniște mă năpădi din nou.

Și cum eram aprins la fantăsie, cu predilecție spre gânduri fanebre, îmi făceam fel de fel de temeri, unele mai înfricoșate decât altele. Mă temeam, că noul meu prieten, „norocul”, care până acum nici de nume nu voise să-mi știe, îmi pregătește cine știe ce

„nenorocire”, care după atâtea „noroc” să fie cu atât mai groznică... Cu un cuvânt, că vrea să-și bată joc de mine! Și — earăși lucrul naibii! — toate gândurile mele, toate temerile, porniau dela același sentiment, atât de acum mie, dela dragostea cătră „Ea”, steaua mea din depărtări, dulcea mea Dora...

Îmi scrisese anume, nu mult înainte, un bun prieten al meu și al „Ei”, că cereașca mea Dora n'ar fi tocmai așa de credincioasă, cum o lăudam, și-mi promisese chiar dovezi.

În vâpaia mea de dragoste nu-i crezușesem atunci prietenului, deși scrisorile „Ei”, devenite mai târzi și mai „serioase” mă întristaseră și mă nelinișteau mult; totuși îi pretinsesem dovezi.

Și cum am în față atâtea „noroc” de cari nici prin vis n'avesesem, începeam a mă mistui de neîncredere și de groaza de a se adeveri teama, ce-mi încoția în suflet...

Ajuns acasă, pe masă aflu o scrisoare...

Nu știu ce sentiment se instăpâni deodată peste mine, dar' o presimțire sinistră mă cutremura la vederea acestui nou „noroc”...

Desfăcu tremurător plicul. Era o scrisoare a prietenului meu... Conținea promisiunea unei frumoase suviță de păr, asemenea celei ce-o păstram cu sfîntenie dela „Ea” și — of! și acum mă sfășie durerea, amintindu-mi de oribila dovadă — o scrisoare de amor a „Ei” cătră un alt bun prieten al meu.

Desnădăduit mă prăbușii pe scaun, cu mâinile în jos, cu capul urlând a pustiu, cu inima sfășiată și sângerândă...

Așadar tot a fost adevărat; norocul își bătu joc de mine: atâtea mici „noroc” pentru groznică — nenorocire!

Sibiu, 1897.

Așcanio.

Din Macedonia.

— Corespondență particulară a „Tribunei” —

Ianina, 10 Maiu n.

Acum situația s'a schimbat. Spiritele s'au liniștite și toată piața deschisă. Se așteaptă mai pe fiecare zi înscipții, cari fac cunoscute nouăle cuceriri ale Turcilor în Tesalia. Tot din aceste înscipții se vind pe bani și cu sumele răpătate se ajută Turcii emigrați (moagirii) din Creta. Am văzut succesiv, anunțându-se luarea Tirnavosului și a Larisei precedată de aceea crâncenă luptă dela Meluna; apoi a Tricolului, Cardifei și a întăritiei Fersala. Ieri au sosit depeși din Velestino (Feres-Tesalia), că Sâmbătă, 26 Aprilie, a avut loc acolo o luptă foarte crâncenă, în urma căreia Turcii victorioși au luat Velestino cu partea sa întărită Peliatopé; ear' Grecii au apucat spre Armiro și Domoco (vechea graniță). Văzând, că, Grecii au evacuat Volos, Edhem-paşa a trimis acolo pe Evrem-bey cu 10 batalioane. Şese batalioane le-a lăsat prin trecătoarele și diferitele ținuturi de dincoace de Volos, ear' celelalte patru le-a luat cu sine Evrem-bey la Volo, unde a intrat fără cea mai mică rezistență. Toate familiile din Tesalia (în cea mai mare parte Români) stabiliți acolo, precum și toate familiile românești din Samarina, Perivoli, Avela etc., cari iernau în Tesalia, au fost silite din partea Grecilor să se retragă dincolo de vechea graniță (dincolo de Domoco), predându-li-se toate turmele lor. Aceasta a fost o lovitură mortală dată Românilor de aici prin răpirea prețioaselor lor turme și caravane, singurele resurse de trai pentru dinșii.

Toată câmpia Tesaliei, începând dela Elasona până la Volo spre Sud și până la Cardife și Tricala spre Ost, este ocupată de Turci. Grecii nu mai ocupă decât o parte a muntelui Kiasavo (nu departe de Larissa) cu ramificațiile sale; apoi partea graniței dela Milia până la Arta și Action spre Vest, căci toate aceste ținuturi sunt foarte muntoase.

Apoi dela Mețova, exclusiv, în tot lungul Aspropotamului, Calabaca o ocupă încă Grecii fiind ajutați în apărarea lor de munții prăpăstioși ai aceluia ținut și de uriașele și inaccesibilele roci ale Valamului, Meteora, etc. în virful cărora sunt cocotate un mare număr de mânăstiri cu numeroși călugări.

Alte 50 batalioane au mers în Tesalia și se va face tot posibilul, ca să treacă munții Domoco spre a se îndrepta către Atesa.

Toți chirigii români din părțile Grebenei, în număr de mai multe sute, s'au angajat ca transportul proviziunilor și munițiilor armatei turcești dela Sorovicovo (gară, Salonic—Monastir) pentru Cardifa (în fundul Tesaliei).

Pe fiecare zi sosesc la Ianina chirigii Români cu proviziune, munițiuni pentru armată, din toate părțile: Monastir, Grebena, Valono, Megidie etc. etc.

Și în Epir starea s'a mai îndreptat. Batalioanele de Albanezi, cari desertaseră, reviniră asupra enorniei lor greșeli, și-au adunat puterile și au alungat pe inamic dincolo de Pendepigadia și Carvasara: poziții foarte strategice, dela cari poate depinde soarta faimosului oraș Ianina. Înainte de toate ei au măcelărit, dincoace de Pendepigadia, pe cei 300 de cavaleri greci de sub comanda lui Camonduros.

Acesta, voină să imiteze pe vechiul său strămoș Leonida cu cei 300 dela Termopile, ia și el un corp de 300 inși, se coboară dela Pendepigadia și se angajează pe drumul care merge spre Ianina.

Dar' abia a înaintat puțin și armata turcească cade asupra lor și-i nimicește pe toți. Acolo au căzut 240 inși greci, printre cari și un tânăr lord englez voluntar, ear' restul de răniți au fost aduși la Ianina, precum și frumosul cal alb al lui Comonduros. Dela Ianina prizonierii greci au fost duși la Monastir și de acolo la Constantinopol.

În crâncena luptă dela Pendepigadia și Carvasara, armata turcească s'a luptat foarte vitejește.

Mai mulți oficeri turci s'au distins, printre cari notăm pe Colas din statul-major, Redjay-bey și Bekir-efendi. Ambii au fost imediat promovați la gradul de Binbaşı.

Şese sate dimpregiural Filipiadei (Lurus, turcește), cari cu venirea Grecilor, luaseră armele contra Turcilor, au fost arse și puse în foc.

Un foarte mare număr de familii grecești din acele ținuturi se retraseră în Grecia, îndată ce au văzut, că armata grecească a fost înfrântă la Pendepigadia și Carvasara și în urmă retrasă și din Filipiada ocupată de Turci.

Guvernul otoman est foarte mulțumit de locuitorii din Laca-Suli cari au refuzat de a ajuta pe Greci, luptând în contra Turcilor, precum și de Armanii Epirului, cari au dat încă odată dovadă clară de supuși fideli ai M. S. Sultanului nostru.

Alaltăieri, Sâmbătă, au sosit la Ianina 10 batalioane de armată regulată de anatolici, foarte bine echipați, cu pușca Mauser, precum și o grămadă de proviziuni, munițiuni de reșel și 18 tunuri cu tir repede. Patru zile în continuu au intrat în Ianina peste 6000 de încărcături de proviziuni și munițiuni. Toate școalele, hanurile, edificiile mari până chiar și moștele au fost o upate de soldați.

Eri a plecat la lagăr toată armata dimpreună cu numeroși voluntari ianioți cu scop ca să intre cu asalt în Arta. Se mai așteaptă la Ianina alte 20 batalioane și tot atâtea tunuri și multe alte munițiuni: căci e vorba să se dea luptă și partea dela Mețova, Ramanta și Placa.

Este de notat, că la Ianina domnește cea mai mare liniște și disciplină, grație înțeleptelor măsuri luate de guvernatorul general Ahmed Hevzy-așa și de Baș-politul Nury-bey: bărbat inteligent și foarte nobil, întrunind un caracter ferm și leal și un spirit plin de vigoare și energie.

În momentul acesta au sosit în oraș Șeih-ul-Islamul Gheghilor musulmani: bătrân foarte respectabil, precedat și urmat de numeroasă escortă și de steaguri minunate, și aducând după dânsul 200 cavaleri gheghi: toți bărbați aleși foarte bravi, impunători și bine înarmați.

Vomgarten.

Serbările Lugojuului.

— Raport special al „Tribunei”. —

Lugoj, 17 Maiu n.

III.

În urma confesiunilor au venit reprezentanții autorităților civile, administrative și politice în ordinea următoare:

Comitatul, deputațiune numeroasă (printre membrii am observat, cu uimire, un român, oficiant la comitat, îmbrăcat în costum ungurec de gală), condusă de comitele suprem Jakabffy. Oratorul accentuează de nou, că stă pe bazele creștinismului, și orotește deopotrivă pe toți fi comitatului fără deosebire de naționalitate. Salută pe noal episcop și-i oferă tot spriguinul și serviciul în opera sa.

Episcopul mulțumește în cuvinte de curtuozitate și cere spriguinul autorităților administrative.

Orașul are asemenea mare reprezentanță, printre cari și Români. Primarul încheindu-și vorbirea acleamează și românește pe Il. Sa.

Episcopul răspunde ungurește, promițând tot concursul său pentru binele orașului, al cărui cetățean s'a făcut și acleamează românește Lugojuul.

Tribunalul și judecătoriile au fost bine reprezentate. Oratorul a fost presidentul tribunalului Pézely; în răspunsul său Il. Sa li-a adus aminte că administrează justiția, și trebuie să observez adevărul, căci D-zeu e adevărul și răsunătorul lui.

Au urmat apoi deputațiunile dela direcțiunea financiară, tesaurariatul erarial, gimnaziul de stat cu Patnoky în frunte, inspectoratul de școale, foresteria, poșta, telegraful și cei dela tren, etc. Printre oratorii acestor „minorum gentium” s'au găsit câți va cari să accentueze deosebit „magyar haza”, ca și când patria ar fi numai a „Maghiarilor”. Bizar sună acest cuvânt, mai ales pe lângă Lugoju!

Deosebit de frumos s'a prezentat armata, care întru adevăr avea o deputațiune strălucită. Aci firește s'a vorbit în limba germană.

Curioasă era deputațiunea așa numitului „notariat public”. Erau trei; între cari doi Români (tatăl și fiul) — și totuși oratorul (tata) a vorbit ungurește. Răspunsul episcopului a fost scurt și potrivit.

Casina română.

Penultima în șir, dar cea mai importantă, a fost deputațiunea a casinei române. Aci erau adunați fruntașii români ai Lugojuului.

Oratorul deputațiunii, dl Dr. George Dobrin, avocat, a ținut următoarea alocuțiune:

„Părinții și moșii nostri în totdeauna s'au purtat cu distinsă stimă și venerațiune față de prelații bisericilor române.

Ei o făceau aceasta fiind că erau țari în credință, că soarta poporului român e strins legată de prudența și energia, conducere a bisericii. Și o făceau pentru că știau, că după mama română biserica a fost, unicul scut al limbei și obiceiurilor noastre strămoșești.

Acum, că venim și noi înaintea Il. Voastre în numele „Reuniunii de lectură română” din loc care își are de scop lărgirea culturii naționale, ca la ocaziunea suirei în scaunul episcopesc se vă asigurăm de stima și venerațiunea ce Vă păstrăm, — nu o facem aceasta numai din pură curtoasiă și din în-

demnul obiceiului moștenit, ci o facem fiind că știm, că astăzi poporul român e și mai mult avasit la scutul părintesc al bisericii, și fiind că recunoaștem, că de present bisericile noastre în îndeplinirea misiunii lor au să lupte cu mai mari greutatea ca ori-când altădată.

„Prezența noastră servicia-Vă dară de dovadă, că noi întotdeauna sântem și vom fi acolo, unde bisericile noastre luptă pentru îndeplinirea misiunii lor și în deosebi continuă a păstra intactă individualitatea națională a neamului nostru.

„Ilustrisime Dle! Eminentele facultăți cu cari V-a înzestrat D-zeu ne sânt garanți, că Il. Voastră Veți ști bine distinge adevăratele interese ale bisericii, ce aveți a conduce și ale poporului român, și că Veți și tinde totdeauna a le promova.

„Amintirea de opincă, dela carea Vă urcați în scaunul episcopesc să Vă fie isvor nesecat de însufățire și îmbărbătare; conștiința că aveți să munciți pentru cultura bunăstarea și înaintarea neamului, din care Vă trageți, să Vă însușie tărie și perseverență: ear' D-zeu să Vă dăruiască o viață lungă și liniștită, ca prin o muncă condusă de spiritul blândetei, al dragostei și al toleranței să realizați justele speranțe legate de urcarea Il. Voastre în scaunul episcopesc și să puteți deveni vrednic urmaș al marilor antecesorii cari au stat în frunte aturmei, pe carea aveți a o pastori în viitor.

Într-o zi mare ai venit la noi, mare să fii!

„Să trăiți la mulți ani!”

Episcopul atins plăcut de această atențiune a răspuns, evident, mai puțin oficios, mai deschis și frumos, zicând în resumat cam următoarele:

„Vă mulțumesc foarte mult pentru semnele de simpatie ce mi-le-ați arătat și până acum, căci știu că toate dv. le-ați făcut, și vă mulțumesc mai ales pentru spriguinul, ce mi-l promiteți deja. Pe partea mea, vă asigur de același sprigin, și vă rog să fiți încredințați de hotărârea mea pentru lucru și de curățenia intențiunilor mele. Sânt și vor fi între noi deosebiri de credințe și vederi. Dumnezeu le-a lăsat acestea, ca și mai clar să strălucească în noi frumsețea libertății personale, libertatea conștiinței. Dar aceste deosebiri nu ne vor împede a fi una unde și când trebuie să fim, pentru a promova interesele comune, ale limbei și neamului nostru.”

Reuniunea învățătorilor.

Ultima deputație a fost cea a reuniunii învățătorilor gr.-catolici, condusă de părintele Boros asesor consistorial. La vorbirea președintelui Boros, episcopul a răspuns călduros, primind se patroneze reuniunea și spunând, că va avea deosebită grijă de școale și învățători.

„Vom avea ocaziune a ne mai întâlni, — a zis Il. Sa de încheiere mulțumindu-le învățătorilor.

Banchetul.

La 2½ d. a s'a început banchetul, care a avut loc în sala cea mare a hotelului „La Regele Ungariei”. Au participat aproape 200 persoane, și cu toate acestea n'au avut loc toți, pe căți Il. Sa ar fi voit să-i vadă la masa sa. Au rămas mai ales mulți preoți, cari au venit din depărtări la instalare, dar nu și-au anunțat numele și astfel n'au fost luați în listă. De altfel, și cei ce au luat parte n'au încăput toți în sala cea mare, ci s'au întins mese și în sala laterală.

Locul fiecareia era însemnat cu un elegant „menu” pe care fi era scris numele. În decursul banchetului, vestitul „Nica” delecta publicul cu piese naționale și internaționale.

Șirul toastelor l'a început episcopul vorbind latinește, pentru Papa, ungurește pentru M. Sa, și apoi românește, pentru dieceasa sa.

Toastele aceste oficioase au fost cetite. Cât pentru limba în care au fost rostite, se zice, că e o tradițiune stabilită în Lugoju la astfel de ocaziune.

Jakabffy a tostat pentru Il. Sa, repetând cam aceleași idei accentuate la recepțiune.

Vicarul Petru Pop a vorbit pentru Il. Sa și comitele, vicecomitele și primarul.

Ioan Boros a închinat pentru metropolitul Victor.

Nicolau Nestor, vicarul Hațegului, a vorbit frumos în numele clerului diecesan pentru noul păstor.

Dr. N. Șerban a rostit cel mai aspru cuvânt. Ori cât de mare ne este bucuria — zicea el — nu putem rețace, că poporul român e adânc nemulțumit de soarta sa. Dorește noului episcop, să aibă tăria, ca la locurile competente, unde va avea intrare să spună, că poporul românesc e nemulțumit de stările, sub care trăiește.

Dr. E. Dăianu a spus, după părerea generală comprobată prin efectul seu cel mai aventat cuvânt, accentuând, că după tronul Romei, tronul domnitorului, scaunul metropolit, cari toate au fost decorate cu cununi de omagiu, mai este un tron, care strălucește și el astăzi, și care asemenea trebuie decorat: tronul înalt și suveran al poporului românesc.

Ridicarea Il. Sale la demnitatea arhierască este dovadă de tăria acestui popor — și crede că Il. Sa, care să laudă că dela talpa acestuia s'a ridicat, și mai mult îl va întări în puterea sa și-l va ajuta în dezvoltarea sa firească.

Fie, ca acel germen de viață, pe care Il. Sa într'un însemnat moment așa frumos la descria, că nici gerul nu l'a oșlit, nici aștia nu l'a vestejit, nici vitregitatea veacurilor nu l'a slăbit, puternic să crească, și să trăiască până în sfârșitul veacurilor, când înfrățindu-se poporul românesc înaintea celui mai înalt tron, înaintea tronului ceresc, și întrebând, că ce a făcut pe acest pământ se poată zice cu bardul național: „pe tine te-am reprezentat!”

Potpopul George Popoviciu din Orașu vorbeste pentru Blaj și reprezentanții lor.

Acestuia răspunde Dr. Vasiliu Hosu, print'un cuvânt foarte măduos și frumos în formă.

Frumos a mai vorbit Dr. Eug. Pădăceanu în numele tinerimii, care așa de multe are a mulțumi prelaților generoși, și părintele Bolboca pentru țărani și mai ales pentru fericirii părinți ai episcopului.

Cununa toastelor a fost cel al episcopului. Din toate cununile de sentimente ce s'au depus, el împletește, măiestru, una singură și o depune pe altarul creștinismului spre triumful eternului principiu al creștinismului.

Epilog.

Astfel s'a sfârșit banchetul și cu el serbările instalării. Astăzi deja, într-o zi frumoasă, după atâtea ploii, s'a început seria lucrurilor; după atâtea serbători s'a început activitatea cu: consistorul plenar. Aci episcopul și-a schițat programul cucerind pe toți asessorii. S'a cetit apoi un raport general despre starea diecesei și s'au rezolvat unele acte mai mici. Însemn din acestea, că au fost denumiți protopopii onorari: Dr. Vasiliu Hosu, Dr. Augustin Bunea, Dr. Teodor David și Ioan Boros, ear' asesor onorar a fost denumit Dr. Victor Szmgelzsky, prof. și rector la „Unirea”.

Primul cuvânt pastoral.

— Pastorală Episcopului Radu. —

(Urmare).

Scurt, numai din graiul acestei prea sfinte Biserici a auzit omeneia cuvântul de fapte lucrător, îndreptat fiilor sei: binecuvântați pe cei ce vă prigonesc pe voi, binecuvântați și nu osândiți; bucurați-vă cu cei ce se bucură, și plângeți cu cei ce plâng; cu dragoste frățească unul pe altul iubind; cu cinstea unul pe altul mai mare făcând; întru nădejde bucurându-va, întru năcas răbdând, întru rugăciune, îngăduind; nimărui rău pentru rău răspundând; făcând purtare de grijă de cele bune înaintea tuturor oamenilor; și de este cu puțință, încât este despre voi, cu toți oamenii având pace nimărui cu nimica nu fiți datori, fără numai cu a iubi unul pe altul, că cel ce iubeste pe altul, legea a împlinit.

Biserica lui Christos, adăugând la vârsta sa ani peste ani, veacuri peste veacuri, nu și pierde nimica din vigoarea și frumsețea tineretelor sale; căci, unul și același este spiritul de adevăr și de iubire carele înfrățează necontentit peste timpuri depărtate: spirit neschimbător, ca și vecinul Dumnezeu dela carele peste densa cu plinire s'a versat; unul și același este acela ce o apără și o face să iasă pururea învingătoare, robustă și plină de viață din luptele cele mai mari, Isus Christos, carele ieste ieri și astăzi, același și în veci, ai cărui ani nu se vor împuțina, și ale cărui cuvinte neperitoare vor rămânea și atunci, când cerul și pământul nu vor mai fi. Astăzi, așadar, ca și ieri, ca și în viitor, Isus Christos de pe tronul vecinice sale măriri nu încetează de a chema la sine prin glasul Bisericii sale, neamul omenească spre a-l mângâia, vindea cu darul nesfârșitelor sale bunătăți: Veniți la mine toți cei osteniți și înșercinați; veniți toți cei ce vă osteniți, răcind pe drumurile colțuroase a tot felul de erori, unde v'au condus cu basme meșteșugite prorocii mincinoși; veniți toți cei ce gemeți înșercinați sub groaznică povară a deșartelor făgăduințe de odihnă, cu cari v'au ademinit cărtitorii, grăitorii de rău, născuți spre vânanie și stricăciune; deșteptați-vă și veniți la mine, popoare cufundate în întuneric și în umbra morții, popoare lăncedite în chaosul durerii, de unde a dispărut

viața vrednică de voi; părașiți pe cei-ce pentru lăcomie cu cuvinte amăgitoare pe voi v'a: preocupat, pe cei-ce vor să vă astâmpere setea, și ei nu sânt decât nori fără de apă, ce se poartă de vânturi; părașiți pe cei-ce vor să vă dea progres și înflorire, și ei nu sânt decât copaci tomatnici neroditori, de două ori morți și desrădăcinați; părașiți pe cei-ce vor să vă ilumineze, și ei nu sânt decât stele rătăcitoare, cărora negura întunerecului în veac se păzește: Veniți la mine toți osteniți și înșercinați și eu vă voi odihni pe voi!

II.

Misiunea mea în mijlocul vostru, o Preamiubiților mei Frați, este de a continua propovăduirea acestei Evanghelii dumnezeiești, de a vă da vouă ceva dar spiritual spre întărirea voastră, ca să mă mângâiu împreună cu voi prin credința cea dimpreună a voastră și a mea. Gândul însă de a lua asupra mea această glorioasă, dar înfricoșată sarcină în împregiurile cele mai grele, pentru episcopatul Bisericii lui Christos în general, ar fi înspăimântat de sigur și altcum destul de înăginitelile mele puteri, dacă n'ași fi fost spriginat, îmbărbătat și întărit de gândul mai înalt, că trebuie ca să mă supun cu umilintă voinții Celuia ce-și alege cele slabe ale lumii, ca să rușineze pe cele tari, și carele se servește de cele mai de jos ale pământului spre a-și arăta puterea și mărirea. Și am cea mai de-a-șevărsită convingere, că venind la voi cu această sarcină pe umerii mei, împlinesc voința lui Dumnezeu. Pentru că misiunea am primit-o dela Isus Christos prin Vicarul său pe pământ, Pontificele Roman, următorul Sfântului Petru, Părintele Părinților, Capul tuturor capilor, Archiepiscopul Bisericii de sub cer, fundamentul episcopilor, columna credinții adevărate și învățătorul religiei; dela care trebuie să luăm întărirea credinții, căci dela început el este fântâna neîntinată a curatului adevăr, portul liniștit al întregii Biserici contra tuturor tempestăților; dela care am învățat cu Sfântul Vasile a propovădui cu fruntea deschisă credința stămoșească, și de unde, după o frumoasă expresiune, și-au înarmat cu crucea rosturile acii vulturi măreți, sub ale căror aripi au venit părinții noștri pe aceste locuri întinse și bogate. Sperând așadar cu încredere în ajutorul lui Dumnezeu și înfrându-mă prin autenticitatea misiunii mele, sili-mă voi din ce în ce mai mult a mă îmbrăca în zaoa credinței și a dragostei și în coiful speranței de mântuire, spre a mărturisii până la cea din urmă picătură a sângelui meu pe Christos înaintea oamenilor, spre a vă propovădui Evanghelia sa, și spre a dovedi alipirea mea sinceră și necondiționată către scaunul stului Petru, în care el a pus cheile credinții. Iar' sub impresiunea nesteară a acestor sentimente ce-mi străbat inima, și cari ca și ale vulturului vor înnoi pururea tineretele mele, cu cea mai adâncă venerațiune mă plec înaintea gloriosului următor al aceluiași principe al apostolilor, Leon XIII: Prea fericitul și prea sântitul și în totmai înțeles întru Christos părinte părinților și stăpân a toate adevăritele apostolești biserici, ca un rob Ție înaintea căzând, s'erut urmele picoarelor Mării și Prea Sfinției Tale. Putere și domnie!*)

Întărirea mea este după aceea întru clemența suverană a Majestații Sale Augustului nostru Împărat și Rege Apostolic Francisc Iosif I. care de o jumătate de veac împarte binefacerile unei domnii glorioase preste hotarele prea iubitei noastre patrii. Depunând cu toată lealitatea și sinceritatea inimei mele la treptele înaltului tron tributul fidelității, supunerii și devotamentului meu celui mai profund, declar serbătorește, că, sub inspirațiunea datorinței sacre de a se da Chesarului cele ce sânt ale Chesarului, mă voi sili cu deplină strgăciune a întinde modestul meu concurs tuturor preocupărilor înțelepte și bunelor osteneți ale factorilor constituționali pentru prosperarea statului; de vreme ce sper cu tărie, că nici eu nu voi fi lipsit de spriguinul lor întru administrarea bisericii, trebuind a se da și lui Dumnezeu cele ce sânt ale lui Dumnezeu, ca astfel pe toate căile să se asigure pacifica fericire a acelor ce în unul și același timp sânt și cetățeni și și credincioși ai Evangheliei. Cu umilintă îmi ridic apoi glasul rugăciunii mele către Împăratul împăraților și Domnitorilor Domnitor, cerând ca pe prea înaltul și de Christos iubitorul nostru Rege Apostolic, să-l încredințeze cu arma adevărului, și a bunăvoinței, să umbrească asupra capului său în ziua de luptă, împuterind brațul seu și înălțând dreapta sa, să-i dăruiască o dăcă și stătătoare pace, să grăiască întru inima sa cele bune pentru biserica lui și pentru tot poporul lui, ca viață lină și ne-turburată se petreacă întru toată bună credință și curăție.**)

(Va urma).

*) Formula de închinăciune către Papa dela Roma prescria în Pravila din Tirgoviște dela anul 1652.

**) Liturg. s. Vas.

Raport expres!

Spre a extinde casa mea de mărfuri englezească, acum de curând înființată, pe piața din Sibiu, strada Cisnădiei nr. 27,

în orice direcțiune, m'am hotărât a vinde de azi încolo cu prețurile cele mai scăzute și chiar pe rate cele mai după plac toate articolele mele în cea mai mare alegere, anume: jacheturi pentru dame, mantile, pelerine, cepps-uri, mantale de ploaie adevărate franțuzești, plușuri, gulere, tot soiul de cămăși bărbătești, mangete, cravate, umbrele și umbreluțe, mămuși, ciorapi bărbătești, încoingetoare pentru bărbați și dame, precum și toate articolele de modă pentru bărbați și dame, ce se țin de aceste soiuri. Este deci chiar în interesul propriu al onorabilului public de a se convinge despre puterea de furnisare a interperderii mele respective.

Rugând pentru binevoitorul și îmbelșugatul sprigin și asigurând un serviciu strict real, rămân

cu cea mai distinsă stimă

Mihail Braum

strada Cisnădiei nr. 27.

(1840) 2-10

„Tipografia“, societate pe acțiuni în Sibiu.

Toate scrierile profesorului Dr. Weigand despre Români

se găsesc de vânzare la „Librăria“ noastră cu prețurile originale. Astfel:

1. „Die Aromunen“, (Macedo-Români). Vol. I. „Land und Leute“, cuprinde descrierea călătoriei profesorului Weigand pe la Români din Macedonia, interesantă pentru ori-care Român, care s-o interesează de frații săi. O lectură atrăgătoare și pentru neșpecialiști. Volumul de 334 pag., cu 9 ilustrațiuni frumoase și cea mai perfectă carte etnografică costă fl. 6.20
- Vol. II. (Volksliteratur), cuprinde literatura populară, versuri și povești, cu traducerea germană și un lexicon, 386 pag., costă fl. 5.—
2. „Vlach-Meglen“, o cercetare etnografică-filologică; volum de 80 pag., cu 4 ilustrațiuni, fototipie, costă fl. 2.25
3. „Die Sprache der Olympo-Wallachen“, cu o introducere despre popor, volum de 144 pag., costă fl. 1.85
4. „Raportele anuale despre seminarul filologic român din Lipsca“, conținând lucrările dlui profesor Weigand și ale elevilor săi despre Români: „Primul raport“, (1894) de 157 pag. costă fl. 1.85 „Al doilea raport“, (1895) de 224 pag. costă fl. 2.80 „Al treilea raport“, (1896) de 332 pag. costă fl. 3.80

Cartea de sub nrul 1, vol. I e pentru toți Românii inteligenți; celelalte se recomandă bărbaților de specialitate. Toate sunt scrise de sine înțeles, în limba germană.

Librăria „Tipografiei“, societate pe acțiuni.

Var ars de prima calitate

se află de vânzare, în mare și mic, în tot decursul verii la domnul

George Vasili

în Sebeșul-de-jos (Alsó-Sebes)

gara și posta ultimă (Felső-Sebes).

Prețul este 5 fl. de bute loco Sebeșul-de-jos și 6 fl. de bute loco Sibiu.

La „Tipografia“, soc. pe acțiuni în Sibiu se află de vânzare

CARTEA DURERII

DE EMIL BOUGAUD.

TRADUCERE DE

IACOB AFIN NICOLSCU.

Editor: Dr. E. DĂIANU.

Prețul 70 cr. (cu porto postal 73 cr.)

Această carte a fost recomandată de către Exc. Sa Metropolitul Victor Mihail de Apșa printr'un circular special.

La „Tipografia“, societate pe acțiuni în Sibiu, se află de vânzare:

Cea mai nouă

Carte de bucate

a bucătăriei

române, franceze, germane și maghiare cuprinzând rețetele cele mai bune pentru a pregăti în modul cel mai potrivit ori-ce fel de bucate, delicatese sau beuturi gustoase. Se vinde cu preț scăzut (dela 2 fl.) acum numai cu 1 fl. v. a. plus 10 cr. porto (20 cr. recomandată.)

O specialitate naturală neprețuibilă

este apa minerală alcalin-acidă bicarbonată

Isvorul „Matilda“ de Bodok

care după experiențele făcute s'au dovedit ca o apă medicinală prea eficace și plăcută mai ales: la conturbări de mistuire, maladiile stomacului, a rinichilor, a beșicii udului și ale organelor respiratoare etc.

[292] 35-100

Borviz de primul rang

care prin limpezitatea sa rară și prin conținutul său mare în acid carbonic natural — de un gust și efect prea plăcut și binefăcător — va îndeplini chiar și pretențiunile cele mai delicate, ca cum nici o altă apă minerală.

Deposit în Sibiu, Sighișoara și Alba-Iulia:

la domnul I. B. Misselbacher sen., Cluj: Segesváry és társai, Déva: Balog Gyula, Orăștie: Németh János; în Brașov deposit propriu strada Căldărarilor nr. 68, și se poate comanda și de-adreptul dela administrațiunea subsemnată.

Cu toată stima

Administrațiunea isvorului „MATILDA“:

Josef György,

(comit. Háromszék). Bodok. (Transilvania).

Două cărți folositoare pentru țeranul român

au apărut tocmai și se află de vânzare în librăria „Tipografia“, societate pe acțiuni, Sibiu, strada Poplăcii 15:

INDREPTAR PRACTIC ÎN ECONOMIA RURALĂ

compus de

cel 12 preoți intermitați în Cluj.

Prețul 1 fl. v. a.

COMASĂRIILE

de

Elia Dopp.

Prețul 40 cr. v. a.

Pentru porto postal câte 5 cr. mai mult.

„Tipografia“, soc. pe acțiuni, Sibiu.

Au eșit de sub tipar și se află de vânzare:

Chestiunea

Română

în Roma.

Conferența

domnului

Roberto Fava.

Prețul numai 20 cr.

Diplomă de onoare.

„Tipografia“, soc. pe acțiuni, Sibiu.

Diplomă de onoare.

Se recomandă a executa următoarele:

OPURI și BROȘURI

Placate

BILETE DE LOGODNĂ ȘI DE CUNUNIE

Carte și epistole

Circulare și preț-curenturi

Note

Mare deposit

de cuverte, cerneală, recușite de scris, ceară de pecetluit etc.

Comande din afară

se efectuesc repede.

Bilete de vizită

după plac și cerere

Biblioteca populară a „Tribunei“

Diferite cărți științifice și literare
Elegant legate sau broșurate.

Dicționar

român-german și german-român.

Prețuri foarte moderate.

Strada Poplăcii Nr. 15.

Librărie românească în Sibiu

Strada Poplăcii Nr. 15.